

Capelles de la muntanya

Molt abans de la fundació del cenobi de Santa Maria de Montserrat (1027-1032), a la muntanya de Montserrat hi havien diverses capelles, algunes de les quals han desaparegut sense deixar rastre i altres, en canvi, malgrat les modificacions sofertes, han arribat fins als nostres dies en llur emplaçament original. Aquest és el cas de les esglesioles de Sant Iscle i de Sant Miquel.

Un document elaborat a la segona meitat del segle X atribueix al comte de Barcelona Guifré el Pilós la donació al monestir de Ripoll, l'any 888, d'unes ermites situades a la part alta i al peu de la muntanya de Montserrat, sense especificar-ne el nombre ni les advocacions. En una altra donació feta pel comte Sunyer al mateix monestir, el 933, precisa que eren quatre i en dóna els titulars: Santa Maria, Sant Iscle, Sant Pere i San Martí. Hom les retroba novament entre les possessions confirmades al cenobi ripollès pel precepte de l'emperador Lotari, l'any 982,3 i en la butlla del papa Sergi IV, atorgada a l'abat Oliba el 1011.

El pare Cebrià Baraut, monjo de Santa Maria de Montserrat, publicà en el Butlletí del Santuari de gener-abril de 1988 un article on explicava la història i l'evolució de la capella de Sant Iscle. Esglesiola que, si en un primer moment es trobava situada al costat de l'ermita de Santa Maria, avui està integrada dins del jardí del monestir.

Les capelles de la muntanya de Montserrat. [Sant Iscle](#) article del pare Cebrià Baraut publicat al Butlletí del Santuari, nº 20, 2ona època, gener-abril 1985